

Névjegy:

Ghyczy György festőművész

1953. október 14. született, Budapesten

Grafikai és Könyvművészeti Főiskola, Lipcse 1990

Pályafutás: 1978-1991 tervező grafikus, tervező szerkesztő (Múzsák-, Agora-, Corvina Könyvkiadó)

Család: nős, felesége, Fáy G. Tünde zenész, gitár tanár, fia, Csongor(30) képzőművész, rajztanár

Díjak: országos festmény pályázat II. díj (1976), F.I.N. plakát pályázat fődíj (1982)

Canon nemzetközi grafikai pályázat I. díj (2005) Pro Urbe Erzsébetváros (2007)

“A művészet gyógyszer, gyógyító erő, az öngyógyítás egyik legfontosabb eszköze, módja.” dr. Vizi E. Szilvesztertől.

Egyedülálló alkotói „Nytott Műterem”

Ghyczy György, bár a 3. kerületben született, gyerekkorát vidéken tölthette, szüleit a munkájuk elszólította a fővárosból. Tiszaföldváron érettségizett, majd visszakérült a fővárosba. Huszonegynehány éve erzsébetvárosi, de nem csak itt él, alkot, hanem 1998-ban olyan egyedülálló képzőművészeti műhelyt hívott életre, ami méltán lesz egyre ismertebb.

-Ezen a pályán képzelte el az életét?

-A gimnázium meghatározó volt az életemben, a művészethez is ott kerültem közel magyartanáromnak köszönhetően. Szabó András rendkívüli személyiség volt, az ő hatására fedeztem fel a költészetet, a zenét, a képzőművészetet. Már gimnazistaként rajzolgattam, festegtettem, majd nyomdaipari iskolába kerültem. Több kiadónál dolgoztam, egészen a rendszerváltásig tervezőgrafikusként, szerkesztőként tevékenykedtem. Meghatározó volt köztük a Múzsák, ahol nagyon sokat kaptam szakmailag, az Agora, és a Corvina kiadó is. Közben Lipcsében a Grafikai és Könyvművészeti Főiskolán prof. Wunderlich tanítványa voltam.

-A könyvkiadástól egy alkotóműhelyig hosszú az út.

-A rendszerváltás után elég rossz lett a helyzet a könyvkiadók munkaerő piacán, így én is odajutottam, hogy meg kellett válnom a könyvkiadómtól. Próbáltam ezen a területen folytatni a munkámat, de miután nem nagyon sikerült, úgy döntöttem, nem kaparok állások után, megpróbálok megélni a művészetből. Jó ideig kisebb-nagyobb kínlódásokkal, de működött, ma már megkeresnek.

-A Nyitott Műterem megálmodója is, nem csak házigazdája.

-A kilencvenes évek végén megtaláltam életem legjobb lehetőségét. Egyszer egy baráti beszélgetésnél elmeséltem ötletemet egy nyitott műteremről, ahova bárki bármikor bejöhét megszagolni a műterem, a festék illatát, és hogy egyáltalán, hogyan működik egy ilyen. Úgy gondoltam, ide bárki bejöhétne, az iskolák a rajzórák alkalmával, az alkotni vágyó fiatalok-idősek az utcáról, stb. Konkrétabb elképzelésem nem volt, de a körvonalak megvoltak bennem.

Az illető, akivel beszélgettem másnap épp egy nyugdíjsházba ment tárgyalni az intézmény igazgatójával. Megbeszéltek számomra egy találkozót, beszélgettünk két órát az igazgatónővel, majd délután már alá is írtuk az *együttműködési* megállapodást.

Megkaptam ezt a műtermet, és teljesen szabad kezet a működtetéséhez. Futótűzként terjedt a híre, egyre többen kezdtek idejárni.

-Nincs is egy másik alkotóműhely, ahol nem csak a rajzokat adják a jelentkezőknek oda ingyen, hanem az eszközöket is. Egy-egy rajziskolában tízezreket kérnek a foglalkozásokért.

-Megpróbáltam elintézni, hogy ne kelljen senkinek sem fizetni azért, hogy idejár, hogy valóban *nyitott műterem* legyen, ne legyen akadály az anyagi forrás. Nagyon sokan azért nem jutnak el egy alkotóközösségbe, mert nincs rá pénz. Miután ez egy nyugdíjas ház, sok idősebb ember jött a műterembe. De jöttek fiatalabbak is 35-40 állandó tagja lett mára a műteremnek, akiknek fele rendszeresen jár délutánonként dolgozni. Naponta 6-8 ember mindig van a műteremben.

-Saját stílusában oktat, vagy szabadon engedi kibontakozni az alkotókat?

-Itt teljesen szabadon dolgozhat mindenki, bár ha kéri a segítségemet, megpróbálok segíteni a technikai dolgokban, de a művészettel kapcsolatos kérdésekben is. Művészet-történeti előadásokat tartok, havonta általában kétszer, ami megtölti mindig a termet, 20-25-en részt vesznek.

-Bár az alkotók többsége már túl van a pályaválasztáson, sőt, élete delén is, fiatalok is látogatják a műhelyt.

-Sok iskola működik a fővárosban hasonló megfontolással, ahol a nem felétlenül pályaválasztás előtt állók alkotnak, hanem az amatőrök is – kemény forintokért. Közülük sok művészeti előképzést ad a felsőfokú képzések felvételijéhez, vagy más művészeti tanulmányokhoz, esetleg magát a művészeti képzést nyújtják. Talán itt erről nincs annyira szó, hiszen a többség amatőr, és nincs is más ambíciójuk, mint az önmegvalósítás, de jó néhányan járnak ide olyanok, akik innen kerültek be az egyetemre, és most már végeztek is.

-Tehát vannak tanítványok, akik innen indultak a képzőművészeti pályán?

-Nem egészen rajtam múlt a dolog, hanem tehetséges emberek voltak, akik máshol is tanultak, de ide is jártak. Itt nagyon szabad munka folyik, nincsenek kötöttségek, nincs meghatározott tematika, hanem ha valaki portrét akar rajzolni akkor azt rajzol, ha mást akkor mást. Nem irányítottak a foglalkozások. Inkább személyre szabottan, mindenkivel külön-külön beszélgetek a munkájáról, és bármit a saját, teljesen amatőr elképzelései szerint csinál, abban is megpróbálok segíteni.

A legfontosabb az, hogy sokan azért járnak ide, mert élvezik az alkotást, akár 60-80 évesek is, akik itt teljesítik ki az életüket. Azt is mondhatnám, hogy ez a műhely olyan művészet-terápiát nyújt, amivel teljesebbé, telítettebbé teheti az életét, az, aki ezt igényli, és nem csak az idősebbekre gondolok, hanem a fiatalabbakra, a középkorúakra is.

-Művésztelepi munkát is szervez.

-Életem egyik legfontosabb része, hogy az utóbbi tizenegynehány évben a Dúzsi Művésztelepre járhatok, ami két jó barátom, Lehmann György és Gáspár Gyula ötletéből jött össze egy hatalmas szőlőskertben, Tolna megyében, gyönyörű tájon. Az ott eltöltött 3-4 hét egy egész évben nagy inspirációt, feltöltődést ad nekem. Az ide járó társaságot is elviszem egy-egy hét alkotótáborba.

-A művészet gyógyszer, gyógyító erő, az öngyógyítás egyik legfontosabb eszköze, módja, olvastam dr. Vizi E. Szilvesztertől.

-Ez a mi munkánk része is. Magáról a munkáról a budapesti II. Művészetterápiás Világkongresszuson is tartottam előadást. De később a Quo Vadis Európa kongresszuson

Darmstadtban, Németországban tartottam egyet, az itt folyó művészetterápia-munkát bemutatva. Nagyon meglepő volt a fogadtatása. Ezt az előadásomat egy másik, kifejezetten művész-közönség előtt meg kellett ismételnem közkívánatra.

-Ez a művészetterápia-munka adja a műterem igazi létjogosultságát, gondolom.

-Nagyon sok embernek segít az életét jobban élni. Az idős emberek itt kiteljesíthetik az életüket, talán ezért is van jó híre a műterem munkájának. Évente egyszer, késő ősszel egy éves beszámoló szerűen nagy kiállítást rendezünk itt az intézményünkben, de ezen kívül 4-5 kiállítást is összeállítunk. A kiállításainkra sokan jönnek, legyen az saját, vagy vendégkiállítás, ami létrehoz egyfajta kapcsolódást is a külvilág s a nyugdíjasház zárt szférája között. Annyira jó híre, hogy többször is előfordult, hogy külföldről is jöttek szakemberek. Japánból, például, még az újságot is elküldték, ahol írtak rólunk.

-Mindez önt igazolja, jó volt az elképzelése anno. Ezért is értékelte a kerület munkásságát a *Pro Urbe Erzsébetváros* díjjal.

-Szerencsém volt, hogy olyan az önkormányzat is, hogy lehetővé teszi számomra ezt a munkát. Valóban megkapom az anyagi és erkölcsi támogatást is.

Mostani munkáim nagyon kötődnek a Dúzsi Művésztelephez. Van egy nagy rajzsorozatam, amelynek minden darabja oda kötődik. Rengeteg tájképet készítek, ami színelméleti tanulmánynak tekinthető, egy kísérletsorozat. Megpróbáltam egy tájra rávetíteni egy olyan képi világot, mintha egy légi felvétel lenne *ráapplikálva*. Ebből nagyon érdekes dolgok születtek. Ezzel több kiállításon is bemutatkoztam, legutoljára közel 30 nagyméretű munkával Pestszentlőrincen.

-Melyik a kedvenc technikája?

-Nagyon szeretem az akrilfestést, ecsettel, vagy késsel, és a monotípiát, ami elég sajátos technika, a grafika és a festészet határán. Csináltam monotípiával egy teljes abc-t, például. De sok megbízásom is van, illusztráció, vagy grafikai tervezések. Érdekes módon, nem szoktam ilyen munka után menni, ma már megtalál valahogy az effajta feladat.

-Milyen tervek vannak a tarsolyában?

-Festményeim kapcsán sorozatokban gondolkodom, ami ma már teljesen szokványos. A következő sorozatom az „*életem vonalának*” folytatása, amit egyszer már elkezdtem. A főbb állomások, amelyek nem helyekhez köthetők, hanem a gondolkodási állomások. Ahogyan az ember évek során elér egy-egy bölcsességi szintet, és azt hogyan lépi tovább egyre tisztábban, világosabban. És szeretném folytatni a műhely-munkát, minél aktívabban.

-Milyen a szakmai fogadtatása a nagyon bonyolult művész-világban?

-Nehéz megítélni, hiszen a szakma egyik része jól ismer, hívnak kiállításokra. De vannak olyan területek, amivel nincs igazán kapcsolat. Ettől függetlenül úgy érzem, meg van a helyem a budapesti művészeti életben. És ennél nem is török nagyobbra.